

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE

Kedd

178. szám.

Pest, October 10. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Legújabb. Ülés a képviselők házában délután 5 ór.

Móga vezér utasítást kért, mert Jellachich Ausztriába nyomult. Felelet. Menjen utána s verje meg a hol kapja.

Egy nyilatkozat küldetik az osztrák nemzetgyűléshez, melly szerint sergeink háladatosságából mennek Ausztriába a vitéz bécsi népnek, ha kell segílyt hozandók.

Sergeink azon perczen visszatérendnek, ha a bécsiek a közös ellenséget a reactiót magok is képesek legyözni.

Pest October 10.

Teringettél!

Most vagyunk csak isten igazában a dolgok valódi folyásában. Most kell nyomni, most hajtani.

Most vagyunk a gonosz igazi kútforrása körül. Egyszer már martiusban meg fogtuk a kigyót, felmellegítettük kebeleinken, s midőn fagyukból kiéledtek, újra kezdék sziveinket harapdálni. A kigyó ismét csapodába került, fullánkos fejét nem tudja visszarántani. Tapintsunk még oda a hova kellett volna!

Uram fia. A perczek oly nagyszerűek, hogy az ember össze megáll, de rázzuk meg magunkat egy kissé, s markoljunk az árulás fészkebe, mert ha még az illy kedvező perczeket is elszelasztjuk, bizony isten nem érdemlünk egyebet kancsukánál.

Magyarország szerencsés ország. Neki nem kell eredeti gondolatok és tervek után futkározni. Színházunk számára seregével fordítgatták a francia dramákat. Fordítsuk le magyarra utoljára azon darabot, mellyet a jó parisiak a folyó év február 24-ikén oly dicsőséges hatással egész Európa karzatának szemökláttára előadtak.

Párisban egy rögzött lelkű vén király, s drága máhvirága Guizot csak egy pár tractát próbált eltíltani. És ime mi történt, a kormányt, daczára a borzasztó nagy parlamenti többségnek, királyostul együtt obrudon veték ki az országból.

Kérdés. Valami hasonló dolog történt-e itt Magyarországon?

Azért jött-e a király biztató karjain, s az osztrák kormány pénzével s ágyúival Jellachich, hogy megtúltsa a magyarnak a tractátakat, eltörölje a táblabírák nemzeti életét?

Egek nagy hatalma! Azt akarták, hogy egy percz alatt ne létezzék Magyarország. Veszítse el még nevét is, ne maradjon még árnyéka sem a magyar constitutióknak, mellyre különben századok folyta alatt több királyi eskü tételét, mint a hány szó van abban...

Azt akarták, hogy osztrákok legyünk, hogy felettünk a sok estobául kevély schwartzgelb generálisok uralkodjanak.

Elakarták törölni még árnyékát is a szabadságnak és nemzetiségnek.

De mért számlálgassuk mi el azon emberek égbe kiáltó bűnelt. Azt mindenki látja mindenki érezi nincs ember ki meg ne botránykoznék gyálázatos viseletökön.

Azért a nyájas olvasónak a legirtoztatóbb prosaisággal s hidegen mint valami német philosophus csak annyit bátorkodunk becses figyelmökbe aján'ani.

Fontolják meg minő csekély hibát követett el Lajos Filep s mi lett büntetése: és vessék hozzá mit tett velünk az austriai dynastia; mi az mit ezért e család, melly átokként ül az országok boldogsága felett romboló tetteiért megérdemel.

A ki azt nem látná át nem érdemes, hogy itt mint Hamlet kópéja mászkálgasson a föld színe felett.

A jesuiták azt mondják nekünk. Illy lépést nem enged a hivség.

A hivség nyájas olvasó?

Analizáljuk csak mi az a hivség. A király ha esküjét megszegi mint például Magyarország, éppen tizenöt millió polgár ellen követ el halálos vétet. Lángba és vérba borítja az egész országot.

Emberségünkre, ez nagy vétet; nem örömet vennénk magunkra illy terhet.

A népre nézve ez másként van. A király esküszegésével fel ment mindenkit a hivségtől.

És ha nem mentene is fel. Az esküszegés vétke tizenöt millió portiora oszolva, egy emberre oly kevés jut, hogy ha mindjárt oly erős is volna, mint az acidum hydrocinianum még sem ártana senkinek.

Legfeljebb egy kis bocsánando vétet jutna egyre, mellyért a pap egy fölmiatyánknyi poenitentianál többet aligha rendelne.

Megesnek bizony bele. A jesuiták tana szerint a francziák, kik összesen csak volnának vagy harminczöt milliónyian, Lajos Filep elkergetése miatt holtuk után mind pokolba mennének a jó Isten pedig a poklott nem ismerte illyen nagynek.

Dolgaik jól mennek.

Igaz, hogy a viőéken éppen most lobbadoznak fel azon áruló bombák, mellyet a dynastia közikbe szórt, de a kútforrás bedugultával a távol levő méreg patakok is kifognak száradni.

Kossuth Lajos istenitve van közöttünk ő most nálunk, a szabadság Napoleonja, a béke Cavaignac-ja.

A mai ülésben hivatalosan jelentett, hogy a bécsi országgyűlésen indítvány tételét az ausztriai ház örökös számazetése iránt.

Ezen indítvány tárgyalása elhatározatott.

Persze, hogy ezen indítvány sorsára nézve a

teremen kívül állnak a legfontosabb argumentumok.

A bécsi nép az elfoglalt ágyukkal belört a fegyvertárba s a nép között 60,000 darab bajonettos puskát osztatott ki.

A fegyveres nép élén a republikanus aula, s a democrata clubbók állanak.

A király minden pereputyával együtt megszökött, s szegényke azt izenté vissza, hogy majd megtudja saját jogait védelmezni.

Szerencsés utat neki, s gyengélkedő egészsége miatt kívánjuk, hogy utazása míg a jó idő tart menjen végbe, s csendes nyugalommal szolgáljon a királyi vendégeket annyira szerető angol partokra.

Még egy pár jó tréfát.

Rétsei báró, ki magát „ministerelnék“nek nevezé benyujtá lemondását.

A király a lemondást legkegyelmesebben elfogadni méltóztatott, s egyszersmind elvárja a kedves bárója hazafiai buzgalmától, hogy addig míg más ministerelnök lesz hivatalát mind eddig folytatni fogja.

Az ember megholondul neveltében, midőn ilyen comediákat hal. Affentheaterbe való jolnet az egész.

A lemondást elfogadó levél németül van írva. Kelt valami Sickrixkrax nevű faluban, hol a habsburgi népvándorlás posta lovakat váltott. Olyan nevű falu, mellyet a pesti képviselők házában egy becsületos magyar sem tudott elolvasni.

Ugyan ezen Rétsei egy más papirban kéri előelségét, hogy méltóztatnék a Jellachich féle ki-nevezés visszavenni.

Szegény öreg totyagos király, be szép spec-taculumokat improvisal hű magyar nemzete iszonyatos botrányára.

A képviselők házában ma két nevezetes határozat hozatott.

A hűtlen István herczeg a hazából proscribáltatott.

Madarász László mondá ki először rá a ká-hoztató ítéletet, s Kossut pártolta. Indítványozó szerint eddig nem lehetett István herczegre semmit mondani, mert ő a törvény szerint nem volt felcölös. Most nem nádor, ki lehet rá mondani az igazat.

(Laczi barátunk kujonkodik. István herczeg már regecskén nem Nádor. Hanem egy kis közle-jött eseményké volt arra szükségesek, hogy úgy legyünk vele mint érdemli.)

Egy másik határozat szerint.

Minden magyar polgár, ki az osztrák birodalom bár melly részében tartozkodik, ha tizenöt nap alatt haza nem jő, honarúlonak tekintetik. A külföldön levőknek harmincznap adatik. Természetesen kivéve a kik hivatalból vagy kiküldetésből vannak oda kint.

Nagy botránkozással értesült a ház, hogy ezen félénk lelkű absentisták között olyanok is vannak mint Eötvös József s Tréfort Ágoston, kik mind ketten kövtek, az utóbbi alstátustikár, s plane minden engedelem minden hír nélkül vannak távol — szégyen és gyávaság.

Illyen kiköltözött háládatlan madár az öreg Wesselényi, kin mindenki csak sajnálkozik, és Zichi Ferencz szinte alstátustikár, kiről gondolhatni, mit keresett ott a schönbrunni előszobákban. —

Mind ezen határozatok egyhangulag közös beleegyezéssel, s csendesen, minden dictiók nélkül hozattak.

A táborból ujság kevés. Jellacsich Sopron felé fordult, s a mielőltől folyvást üzttetett.

Az osztrák hadsereg megosztása, a magyar csapatok hazafiassága, az olasz és több német ezredek becsületessége biztos reményt adnak, hogy e roppant földterületen a reactio csak olly erőt kaparhat össze, melyet a respublicanusok szét fognak törni.

Ki az, ki magát Európa előtt azon undok bűnbe akarja bemártani, hogy egyike legyen a népszabadság gyilkosainak?

Pest. oct. 9.

Azt hírlík, hogy a Dráva melletti táborból a bandita főnök Jellachichali fraternisálás után gyáván megszökött nagy hírű István exnádor, szeretne ismét visszajönni Budára, nádornak, vagy más valaminek is. —

Elhiszem.

Szép lakás ez a budai — s a nádornak civilisztáján olly summacska áll — melly holmi Schaumburgi hercegecskének körülbelől fölőzi évi jövedelmét — s aztán — igen érzékeny és nagylelkű ez a szegény, szivü romlatlan magyar nép.

István ur bizonyosan arra számít, hogy valamint 300 év óta a dynastia riányában, ez a szegény, türelmében kifogyhatlan magyar nép, a mézszárszékre vitt bárány szerepét játszva megcsokolgatá a kést, mellyel megölték — vitam et sangvinem s a t. most is lesz olly jó bolond, hogy illy hallatlan aljas árulást hő karokkali öleléssel, boszuland meg, miként ezt 300 év óta nevelésgeesen hotorál cselekvé.

Nem oda Buda István ur!

A mi sok az sok. —

A magyar nép türelme végtelen igaz, — de a magyar nép nem gyáva, — büntetni tud is, ha kell s akar is. —

Őn István ur hallatlanul alávaló frater! —

Őn az emberi bűnök legaljasabbikát a hálátlanság bűnét olly mértékben követé el szülő anyja, a magyar haza iránt, minőt nem mutathat föl a világ 6000 éves története. —

Jusson eszébe önnek, milyen hazafiúi érzelmek között lett őn nádorrá elválasztva? —

És jusson eszébe mire esküdt meg mint nádor az örökké való Isten s a haza szent színe előtt? —

És jusson eszébe hányszor, és miként kérkedett őn hazája iránti hűségének rendithetlenségével? —

Ha őn olly simplex frater nem volna, mint a millyen, — tudhatta volna, mikép annyi őszinte ragaszkodás, annyi bizalom egy szabad nemzet részéről, egy ember hiányában, olly ünnepelesen kifejezve, olly kincs vala: mellyre a világ legelső legnagyobb uralkodója büszke lehetett volna. —

És őn e kincset olly piszkosan játszta el, miként még senki soha széles e világon. —

Őn a haza ellenségével, egy bandita főnökkel cimborált, és cimborált azután, miután őt őn maga mint nádor és királyi helytartó törvényes formák között árulónak bélyegezte — és cimborált mire? —

Hogy ez édes árva hazát — saját szülő anyját, melyben őn apja és anyja hamvai nyugosznak — s melly az elhunytaknak s önnek — kéjt kényelmet, dicsőséget és hatalmat adott apáról apára, fiuról fiura, hogy e hazát prédájul dobja oda egy rablónak — s fiuit — polgártársait — testvéreit, legyilkoltassa szolgálkák nyomoritassa, ha lehet. —

Valóban önben a természet eltévesztette az újat — keze bizonyosan megtévedt, midőn őn lett — a mindenség szarvából ember helyett egy kis fajta kígyót húzott ki — de mérget elfeledett adni fogaiba, harap ugyan, de ölni nem bír, könnyen elgázolható. —

Őn a magyar nemzetet iszonyuan s igen alávaló módon csalta meg.

És őn vissza akarna térni.

Hallatlan Lothring szemtelenség.

Azonban tessék.

De megmondom önnek előbb miként a magyar nemzet kimondá határozatában, hogy az illyes mákvirágok mint őn is, kik ódes anyuk a hon ellen gyilkot ragadtanak, haza árulók, és velük minden becsületes magyar polgár akkint köteles bánni miként ezt a magyar törvények a haza árulókra nézve parancsolják.

Tudja e őn mit tesz ez?

Ez bizon csak annyit tesz a magyar dictionarium szerint, — hogy:

Er ist Vogelfrey.

Tehát csak tessék.

Arra hogy golyó vagy kard által vesszen el az illyen áruló — nem érdemes.

Hej igen sok becsületes magyar hazafi feje hullott el őn háládatlan dynastiája hóhéraitak kardja alatt, még pedig a haza szabadságaérti küzdésért.

Bizony meglehet, hogy ollyan forma vár önre mivel őn drága kamarása Zichi Ödön egy czigány által megtiszteltetett.

Tudja e tehát őn mi vár itt rá?

És te szegény magyar nép, kit ez a nyomorult, hitszeges hálátlanság s tolvajszerü aljas csalások által tengődött dynastia 300 év óta Jesuisticus ördögi következetességgel, árult, csalt rontott, zsarolt — most pedig elveszteni, az elő nemzetek sorából kitörülni akar.

S miért?

Köszönetül azért, hogy 300 év előtt koronáddal szabad akaratból megajándékozád, s anny századon át fontartásáért ingadozó uralmának annyi becsületes hű vért ontottál.

Valahogy ne érzékenyülj ám el, és hozd meg ítéletedet.

Ha hűséged s türelmedet nem akarod Europa mívelt népei előtt gyávasággá bémállatni, idézd elő emlékezetedbe.

Hogy ez a Habsburg Lothring fajtul bizalmad nagy hited, becsületességed s végtelen türelmedet mire használta fel? Arra hogy ős eleidet, kik hazafiúi érzelmükben találtak elég erőt a zsarnokság ellen szót, kardot is emelni ha kellett egész családostól hóhérai által kiirtatta vagyonokat elkobortatta szolgálkák idegeneknek ajándékozta, a sok szép erős várat az üldődött magyar szabadság vég menhelyért lerombolta — ezután.

Arra hogy a nemzet hadierejét, kincstárát hatalmába kerítse, minden egyes tagjának számtalan milliókat sajtoljon ki véres verítékből.

Arra hogy ez által vagyonodat elpusztítsa — szellemileg elutiitson szóval ezred éves apáink vérével szerzett szabadságod után szolgálkák nyomoritson — s tudod-e ki szolgálkájává?

Az ő, a Lothring ház rabszolgájává.

Tehát ismét mondom neked magyar nép siró leányá ne válj ám valahogy — és ne kegyelmezz.

E habsburg Lothringi faj előtt — tudod, hogy még mióta él semmi nem vala szent, ez még mindenkit megcsalt, mindenki iránt hálátlan volt, még saját vére iránt is. Tehát a bűnbánóknak a kegyelem.

És ez az István a Lotringház egyik dücső mákvirágja — tudod-e mi követelt el?

Sem többet sem kevesebbet, mint csak azt akarta, hogy te szegény magyar nép akkor, midőn a szabadság hajnala 300 évi szolgálkák átán rád derült — akkor, midőn szabadságod édes gyümölcsét élvezni kezdéd — azt előled ellopja s élvezetül egy rablónak vesse oda.

Igen, ez az István kihez annyi szeretettel pietással csatoltad jövőd legédesebb reményeit szegény magyar nép — ezen István tudod-e mit tett, hogy meghálálja szereteted? —

Mint Magyarország nádora, főkapitánya a haza legveszélyesebb perczéibe hűtlenül megszökövén — reá biza bátyát királyunkat, ki tehetetlen beteg, hogy megszögje királyi esküjét, mellyel a mult országgyűlés törvényeit megerősítette, s megtartani fogadta, — azon törvényeket magyar nép, mellyek neked szabadságot adának. —

Rá birta, hogy a ti életokeket, vagyonotokat, édes polgártársaim a rabló Jellacsicsnak prédájul oda dobja; — segített ezen István ur Jellacsicsot teljes hatalmu királyi biztosnak kinevezni. —

És mind ezekkel mit akart ezen expalatinus — ezen szökevény ki hazáját elhagyta? —

Azt akarta polgárok, — hogy Ti nem szabadok — nem boldogok, hanem saját édes hazátokban koldusok legyetek — s az idegen rablók kegyelem kenyerén tengődjete.

Ezt akarta István, ki nádor volt, ki az ország első tisztviselője volt, — s ki miután a Dráva parton a szegény hazát eladta gyáván megszökött.

És ezen gyáva kölyök — ismét vissza akar térni nádornak.

Hogy tetszik testvérek?

Ugy hiszem Isten és világ előtt igazságos leendő ítéletek, — melly így kell, hogy hangozzék —

Istennél a kegyelem.

Rákoczi.

Mákvirágok.

— Miért nevezték a képviselők a magok csapjokat vadász csapatnak? Azért, mert e nevet az eddigi sok baklövés után leginkább megérdemlik. Egyébiránt azt regélik, hogy közsülők némelyek egyenesen Ferdinand célba vitelére indultak ki, mi ha igaz úgy ezen jó polgártársak valóban sajnálatra méltók, mert akár fognak találni akár nem, mindenesetre ismét bakot fognak lönni.

— Némely joslási tehetséggel felruházott emberek, abból, hogy a képviselő vadászok „Ferdinand“ gözösen utaztak el, azt jövendőlik, miszerint a jerusalemi király ő felsége utójára is megfogja érteni hivatását a terhehorást.

— Tegnap délután következő szóváltást hallottunk egy külföldi egyén és cicerone-ja közt:

Was ist dem Ungar sein Steckenpferd, kérdé az idegen, alkalmasint nemzetiünk szokásai characteristicája után ludakozodva.

„Pferd!“ lön a rövid válasz.

— Tegnap reggel két úrral találkoztunk, kik ügyeinket mindég a legdesperatusabb színben szokták látni, s soha semmi jó híreket, — még ha az hiteles volna — sem hisznek. Ezen jó urak tegnap reggel szokallannal vidámak voltak, s hangosan kiáltozták, hogy „fenségesen állunk!“ Ezen mi bárki másokat csodálkozni — az ösmeretes jó hírek után — épen nem fogtunk volna, de ezeknél illy derűtséget látni, meglepett s nem állhattuk meg, hogy cepticismusok illy elenyészésének indoka után ne tudakozodjunk: „barátom, lön a válasz, ma reggel hazánk sorsa iránti minden aggodalmunk elenyészett, mert Klauzál Gábort 10 óra és 15 perczkor — nevetni láttuk.

Azt beszélék, hogy a megfutamlott István urfi, Schaumburgban már felállitá a Kégespu dlt s most már maga is hatalmasan scheib oí, nem félhetvén, hogy a királyt — melly már magától meg d ölt — valamiképen leüthesse. Javasoljuk, hogy maradjon is a kugligol ó nál, mert — Istenünkre — ha Magyarországra találna jönni, nem állunk jót, hogy másféle g o l y ó val nem szolgálunk. Mire való és lenne magát magyarnak tetteitni, midőn a schwarzgölb ereiben megsűrűdött gyávaság úgy is minden lépten meghazudtolja. Jobb neki ott nézni a sör Schaum-ját Burgjában. Hozzá illő foglalkozás s braucht man sich nicht gar so anzustrengen. Pah lieber Stefi.

Uram, uram, gr. Batthyány Lajos néhai ministereink ur!

A rossz világ pár hetekkel ezelőtt még igen sok jót beszélte önről, most azonban a jó világ beszél önről sok rosszat.

Már pedig héj veszedelmes egy dolog a mostani időben, ha az embert bizonyos oldalról — némi okszerűséggel és valószínűséggel — gyanúsítják, mert bizony a nép kurta processust csinál hőszültségében.

Felszólítjuk azért önt saját javáért és az ön iránt szállongó híreknek nyilatkozata és tetei általi megczáfolására, mert a hir röptében mind inkább nő, míg nem az ítélnök nyakára is nőhet.

De fölsszólítjuk önt nyilatkozatra főként azért hogy tudja a nemzet hányadánál ön irányában? mert bizony most a főle két kutacsos emberre, kik mint a denevér, szárnyasok és emlősek, és a honnak szüksége nincsen.

Tessék megmondani, ha schwarzgölb vagy magyar háromszimű lobogó alatt akar-e harcolni s ha — mint hinni akarjuk — ez utolsó alatt, úgy álljon sorsinkba és ne szagolgassa a zivatart csak messziről, mintegy leködve, ha valjon a villám nem a mi ereszünkbe fog e lecsapni.

Itt vagy ott, de valahol tessék választani, mert most inkább mint valaha áll Szechenyinek azon kedvencz mondása, hogy „mit gefangen mit gefangen!“

Csernátoni.

Pest, oct. 8. 1848.

Uram uram szívem Marciusom szóllok kegyelmedhez!

„Tandem aliqando“ mi Zemplén megyei önkénytesek is itt vagyunk testestül, lelkestül a beteg király vétkes gyámoltalansága miatt gazul elárult szegény magyar hazánk hősiesség védelmére.

Rúg pedig a mi számunk hatszáznegyven körmönfont ficzkóra — váltóczédulában.

Elszánt csapatunk alkatrészei: — a kvalificált ifjúság lelkesebbje s a nemesi osztály életre való töredéke; és a nép.

A legczudarabb részvétlenséget tanusította hona iránt.

Kérdi ön, hogy mi lehet indoka idáiglan elmaradásunknak?

Hja! szívem Marciusom, Zemplén vármegyében is kutya jár ám a kertben!

Holmi hánytvetett penészes táblabírói politica ott is, hogy nyíltan kimondjuk kőszakarva tör a lelkesedést lefórrázni.

Kazinczy Andor viczispánka — különben Gábor követ testvérbátyja — Ahasverusi szomszomszaga, megzúrtította ott mostanság a gyors — és határozott jellemű erélyességet.

Kazinczy Andor petrificált viczispán ur a bizottmány nyomán csapatunk ruházatáról kezdett hosszadalmas táblabírói Ariadne fonalon gondoskodni, melly mellett a Minotaurus megnyakazhatott volna bennünket.

És mi szívből megutálva a szembekötődött,

Zemplén megye tambur karától búcsút vevének és csapatunk nagy része a göthös táblabíróskodás miatt ruhátlan maradt.

Hazánk önálló, független alkotmányos szabadságért nyílt mellettel célunk föl fogni az ellen gaz fegyverét.

S föl fogjuk a gazság- és ármány zsoldos fegyverét azért, hogy ausztriai gyártmánnyal a habsburg lotharingi házat a menyek felé ágaskodólag föl, de a poklok pokla felé le segítünk.

Hanem urak! ott Zemplénben, elszántságunkat hasonló lelkesedéssel fogadják ám! hejh mert, ha a régi híres Lőcsei formára füttyülnek, megveri az uristen önöket harmad és negyediziglen.

Különben pedig azt mondták ott Zemplénben, hogy fegyvert Szolmonon kapunk, de bizony nem örülhettünk mi Szolmonon a jó belga csökönek, — mert azoknak hült helyét kelle szagolnunk.

Váratják velünk a sült galambnak szánkba lendő röplését!

Igy vagyunk tehát Pesten, és kérünk fegyvert minél hamarébb, és irtóztató elszántsággal fogunk rohamni hunczfut ellenfeinkre.

Uraim! fegyvert ide s kezünkben lesz a beteg király moschusa!

Bellasics Zemplén megyei örnagyot, mint ki nek passzomántos sípkája után hatoltunk idáig, kérelme nélkül is vissza bocsátottuk volna zöldre pingált qvartélyára.

Kazinczy Andor táblabírói salonja egy kimustrált kőficztot nyer benne.

Végül „carthaginem delendum esse“ csapatunkban a lelkesedés határtalan, hanem fegyvert, és fegyvert és aztán csatára!

Szerkesztő! önnök fenálló egészséget kívánok.

Isten önnel és a vénasszony

Oláh Dani,

önkénytes közvitéz, több bajtársai nevében.

1 Halljunk hát Debreczenről, arról az 50,000 elkes magyar nagy városról, arról a calvinista romáról, arról a hajdankorban, még tudniillik török pusztította édes honunkat, hű, bátor, vitéz polgárokat bentfoglaló civitásról, milly szellemben működik jelenleg, midőn Jellaesich rabló csordája pusztítja a hont, s a magyar nemzet kiirtását tűzte ki célul, mint zsoldosa az átkozott camarillának.

Debreczen királyi város, és mit tesz a király által szentesített törvények ellen, fellázadt Jellaesich hazaáruló merész rohanása s pusztító dúlása ellenében akkor, mikor a sík földnek több magyar falvai százan és ezereknél csoportokba sietnek Pesten keresztül az áruló exhán ellen?

A tanács felvilágosította- és buzdította-e a polgárokat, felmutatta-e nekik polgári kötelességeket miként teljesítsék? A tul a dunai vidék szomorú helyzetét rajzolta-e kötelességekkel? vagy legalább megmondta-e, hogy a hon veszedelemben, s a magyar nemzet pusztulás örvényén áll? —

Oh antiquarius tanács! oh dicsőséges civi-

cas magistratus, melyet pecsovics elvekből Karap oly melegségesen alkotott, hogy a régi lélektelek tanács megmaradjon. Hallatlan stabilitás. Megbűnhőd a viz is, ha akkár stagnál, mint sz királyi Debreczen városa.

De mit mondog! hiszen mind a mellett, hogy a segedelemért esedező Magyarhonnak keserves jajjai előtt füleket bedugtatók, és a dühös rabló csoport ellenében hadsereghez járulni késedelmentek; hozzá siettetek nem régiben annak a Convertita Domokos Lacinak éjjeli titkos tanácsában, híres volt követeknek Reviczki Matyusnak házában kéjelmesen részeseit, kit a bécsi titkos gaz politika hizlalt eddig, most pedig mint Aponyi és Jósikának tányáryalója, s a camarillának hű bérnöke megjelené Debreczenben, megbít titeket hűségeseket a camarilla táborába. És ennek következtében esküdtök a Debreczenben szállásoló kir. tisztség, nem 5-dik, de csak 1-ső Ferdinándra legközelebb. —

És te is főpap szoboszlai Pap István, nem személyesen ezen convertita Domokos László éjjeli titkos camarillai tanácsában részt venni?

Ugyan mikor térsz már magadhoz, a bajuss meghagyás nem érdem, — de érdemek volt eddig a protestans papoknak, hogy a nemzetiség fenntartásában sommi áldozattól sem rettegtek, s most midőn az egész nemzetiség lerombolása, s a honnak feldúlása, Magyarország eltöröltetése, a camarillának kedvencz eszméje, uram isten! a protestans főpap, szoboszlai Pap István camarillai titkos ülésben főhelyen szerepel egy convertita gazember felhívására? Urak vigyázzatok! a gazembereket vessétek ki, mint Jónást a hajóból! különben lesz szélvész, mely mint orkán szétrombol titeket is.

Magyarhonnak királyhágon túli része Belzabub közébe van, — megörlött az unio, s bevégzeve nincs akképpen: hogy az egy kormányzás keretei egymásba vágnának. Erdélyben királyi népen B. Vay Miklós; de hatalma korlátolva van, mert nem függnek tőle a kormányzás minden ágai. — A hadi ügyeket a magyar ministerium, nem Vay Miklós által közli az alárendelt hadi kormányokkal, hanem mellőzve az öt képviselő királyi biztost egyenesen a szobeni hadi kormányfőnek küld minden rendeletet, és ki az? Buchner; egy megtestesült schwarzgelb, mint minden ú hísztek, kik a királyhágon túl vakmerően üzik Erdélynek meghódítását. Nézzétek Urbán alezredest, mit mivel ő vezérise, mióta Bécsből Jellasicshel tartott tanácskozás után hozzá került.

Hivatja az oláhokat falunként magához ezrenként esküdt fel a német császár hűségére és maga iránti engedelmességre, a magyarság ellen

buzdítja, úgy annyira, hogy a felesketett Románok száma már száz ezerre megy, kikkel majd meginduland jó szél fuvaltánk Kolosvár, s a magyarság ellen. Gondjait kiterjesztette a megyei igazgatásra is. Désen a csendesség megettől örkődésre rendelt Honvédeket, a főispánnak irt parancs mellett ki kergeti; és engedelmeskedik neki minden, mert vakmerősége határtalan. Félelem rettegés fogott elő mindekit Erdélyben, a legerősebb hajdani hősek a szabadságnak, nyúl szívűek tétlenek.

Azon katonai erő, mely Erdélyt fogva tartja, mind idegen szellemű, s ha a közlegénységnek egyik vagy másik zászlójánál egy részt magyar szellemű volna is, de a tiszti kar nagyobb részen szolgálja a reactionnak.

A várak, mind idegen kézben vagynak, és erősen őriztetnek, hogy a hon védelmére szükséges eszközök, a lelkes védők közébe ne jussanak.

Fejérváron felszerelt 150 ágyú, temérdek fegyver és muníció; és még is midőn a királyi biztos egy párszor puskát rendel a nemzetiség számára kiadtni, azt megtagadja a magyar pénzen fizetett katonakormány — ha a honvédek szerelésére felhivatik, semmit sem ad ki, vagy olly keveset, hogy a homeopathis is megsokallná.

A Románok merészen bujtogattak a magyarok ellen. Balásfalván több ezer gyűlt ismét egybe, és a derék Lemény püspököknek szöllejét megszédíték, gabonáit kicsépeltek magoknak.

A katonaság álgnyukkal kirendeltetett Balásfalvára s gondolatok, hogy a rabló csoportot fél-tete volna? korántsem. És a mit kezdetben elfojtani nem nehéz, azt érni engedik, mint Szent Tamásnál a híres Bechtold engedte a sáncok készítését a ráczoknak.

Optimismus! mikor veszel már el. Erdély urai vegyetek figyelembe, hogy jövődöröi Magyarhon egységében és szerencséjében határozódik, ne szerepeljenek kétfelé, legyetek határozottak. Halmazva jönnek az események, s majd mindennap egy század tanúságát adja elő, s tudhatnátok már hányat ütött az óra.

A schwarzgelbismusban nincs néktek időtök, és ha a magyar honnali unio lánczát szétlőpni engedtetek, rabszolgaság vár rátok, s átka a népnek, mely nem harmad de ezer ujság büntet titeken.

A királyhágon túli székekben lakó minden ajku népnek meg adva a Magyarhonba beárvadás által az alkotmányos a tökéletes egyenlő jogot meghagyta kinek kinek méltóságát, adott mindenkinek és semmit se veit el, felszabadított

minden urbérést a feudális kötelek alól; mért kár, hogy még is egyik faj a másikat üldözi? A szász a Román egyenlő osztályossa a szabadságnak a Magyarral legyetek Testvérek, és egy-értők a Magyarhonnak, és részeinek független alkotmánya megvédésében. Tépjétek szét az ámitók és bujtogatók komoly szívüket, üssétek ki magatok közül azokat, kik ármány által titeket hamis utra vezérelni merészhetnek. Ne hidjétek a camarilla kibérlett szolgálainak, ők titeket vissza akarnak vinni a robotoló jobbágyaságba, szolgálkák, rabszolgákka fognak titeket tenni, hogy a tulajdonoknak ne legyen, s az ár kegyelmiből szabadjon csak száraz kenyert is enni. Egy-süljétek azon Magyarhon függetlensége mellett vinni. És így lesztek csak boldogok.

H I R D E T É S E K.

(2-3)

L ó e l a d á s.

Szénapiacson 396. sz. alatt van egy nemesített verű 15 1/2 markos hátas, vagy kocsi is igen használható ló eladó.

Magyar közép vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik szeptember

1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. sz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 óra 30 percz.
" " tehervonat délben	11 órakor
" " személyvonat délut.	1 1/2 óra.
Szolnokból Pestre. Tehervonat	reggeli 4 óra 15 percz.
" " Személyvonat	reggeli 6 óra 45 perczkor.
" " Személyvonat	délután 1 óra 45 perczkor.
Pestről Váczfelé	reggel 7 órakor.
" " délután	3 óra 30 percz.
Vácztól Pestfelé	reggel 8 óra 30 percz.
" " délután	5 " 45 "

A magyar középvasút igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felölös szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.